

A zöld óvodások

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy óvoda. Oda csupa olyan aranyos kisgyerek járt, mint amilyenek ti is vagytok. Egy hibájuk volt: nem tudtak társasjátékot játszani, mert egyikük sem tudott veszíteni. Mindenki csak győzni akart. Úgy pedig nem lehetett játszani, mert mindig veszekedés lett a vége. Ha Katika győzött? Akkor mind a többi 22 gyermek hisztizett, toporzékolt, hogy ők akartak győzni. Ha Janika győzött? Akkor mind a többi 22 gyermek kiabált és veszekedett és fölrúgta a bábukat, vagy eldobta a kártyát, vagy azt, amivel éppen játszott.

Hiába magyarázták az óvó nénik, hogy játsszunk még egyet, akkor más fog győzni. Azt is mondták az óvó nénik, hogy ha többen játszanak, akkor a társasjátékban mindig csak egy van, aki győzhet – a többiek örülhetnek ennek az egy győzelemnek is. De a többieknek eszükbe sem jutott örülni az egy győztesnek. Hogy miért nem? Hát azért, mert mindenki **mindenáron** győzni akart. Azt is hiába mondták az óvó nénik, hogy az az igazán okos kisgyerek, aki tud veszíteni is – de a gyerekek ilyenkor éppen nem akartak okosak lenni. Sőt, inkább mindegyik nagyon bután viselkedett: durcáskodott, nyelvét nyújtogatta és hadonászott a levegőben.

Egy csöndes hétfő délelőtt, amikor mindenki aranyosan viselkedett, megint megpróbálkoztak a társasjátékkal a gyerekek. És képzeljétek! Nagy csoda történt! Hogy milyen csoda? Hát amolyan zöld csoda. De nagyon zöld volt ám!

Az történt ugyanis, hogy megint nekiláttak a közös játéknak. És mit gondoltok? Amikor a kis Juci győzött, akkor a többiek szépen mosolyogtak és várták a következő játékot, hogy ők is győzhessenek? De nem ám, nem bizony! Az aranyos gyerekekből egyből rohangászó hisztigombócok lettek, volt, aki piszkálódott, volt, aki csúfolódott, volt, aki hadonászott, volt, aki a nyelvét öltögette és mindenféle grimaszt vágott a másikra. Még a kis Juci is fölmérgesedett, hogy ő akar győzni legközelebb is. Az óvó nénik nagyon elszomorodtak, csak álltak leeresztett kézzel a szőnyeg szélén és várták, hogy elhalkuljon a nagy csete-paté. De az nem halkult...és ekkor történt a csoda.

Az összes kisgyerek elkezdett zöld lenni. De nagyon zöld ám! Tetőtől talpig. Mindenük zöld volt...de annyira hisztiztek és veszekedtek, hogy észre sem vették. Olyan mérgesek voltak, hogy mérgükben megzöldültek.

Az óvó nénik összenéztek és arra gondoltak, hogy gyorsan el kell vinni a gyerekeket a mosdóba, és le kell mosni róluk a zöldet. Megpróbálták kettes menetsorba állítani a gyerekeket, akik még mindig hisztiztek: ilyen nagy zajongással vonultak be az óvoda mosdójába, és ott sem akartak lenyugodni. Erre az óvó nénik gondoltak egyet, a gyerekeket sorban beállították a tükör elé, hogy nézzék meg magukat. A gyerekek pedig belenéztek a tükörbe: szépen, sorban egymás után...és úgy meglepődtek, hogy szépen sorban, egymás után el is halkultak.

Már csak csöndes hüppögéseket lehetett hallani, meg szipogásokat. A zöld nagyon zöld volt, és a hajuk ziláltan kócolódott az előző nagy indulattól, a szemük zölden nézett rájuk vissza. Robika csíkos ingje is zöld volt, és Jolika pöttyös ruhácskája is zöld volt. Minden zöld volt.

Hamarosan nagy csönd lett a mosdóban...utána pedig nagy vízcsozogás: minden kisgyerek szorgalmasan mosogatta le magát a zöldet, hogy mire délután az anyukák és apukák értük jönnek, már megint úgy nézzenek ki, ahogy az óvodába eljöttek.

Nagyon-nagyon szorgalmasan és alaposan mosták magukat, de a zöld nem jött le. Tanácstalanul nézegették egymást. És az óvó nénik is tanácstalanul hümmögtek. Megbeszélték, hogy visszamennek a csoportszobába – mert közben érkezett az ebéd ideje – és csak történik valami, amivel elmúlik a zöld. Egy pissenést sem lehetett hallani. A gyerekek nagyon szépen viselkedtek, mindenki rendesen imádkozott, még az ikrek sem bohóckodták el a keresztvetést, aztán halk leves-szürcsölés, kanálcsörgés hallatszott, a főzelék is elfogyott, de az ebéd végére még mindig ugyanúgy néztek ki a gyerekek. Zöldek voltak. Már egyiküknek sem jutott eszébe, hogy hisztizzen, vagy kiabáljon.

Lefeküdtek a délutáni csöndes pihenőhöz, de semelyikük sem tudott aludni...végül valakinek eszébe jutott, hogy akkor zöldültek be, amikor a társasjáték után olyan csúnyán viselkedtek. És ekkor határozta el, hogy megpróbálnak megint játszani egyet: de igyekezni fognak nem csúnyán viselkedni,

hátha Robika ruhájára visszakerülnek a fehér-kék csíkok és Jolika piros szoknyájára a fehér pöttyök, és Zolika nadrágjára a mosolygós macika, és Évike is újra aranyzöke lesz, mint régen volt.

Az ágyakat a dadus néni segített oldalra tolni, és középen mindannyian leültek. Szerintetek volt kisgyerek, aki szeretett volna győzni? Hát persze, hogy volt! Hiszen mindenki szeretne győzni, amikor társasjátékot játszik. És volt kisgyerek, aki **mindenáron** akart győzni? Hát, bizony, olyan most nem volt. Mindegyik arra gondolt, hogyha most nem fog győzni, az sem olyan nagy baj, mert akkor máskor talán mégis ő fog győzni...és lejátszották az első társasjátékot.

Képzeljétek el, hogy ki győzött! Kitaláljátok? Hát az egyik óvó néni győzött. És örült annak, hogy győzött? Bizony örült. És kicsúfolta a kisgyerekeket, hogy ők nem győztek? Persze, hogy nem csúfolta ki őket. Hanem csak ült és mosolygott. Nem csak azért mosolygott, mert győzött, hanem azért, mert senki sem hisztizett, senki sem durcáskodott, senki sem lökdösődött, hanem mindenki ült és mosolygott azon, hogy most az óvó néni nyert.

Aztán játszottak még egyet. A játék végén Ádámka nyert. Nagyon örült, de a többiek is örültek, mert a játék nagyon jó volt, és mindenki jól érezte magát...ekkor következett egy újabb menet. És most meg Rencike győzött... és amikor Rencike győzött akkor egyszer csak a kis szemüveges Roli fölkiáltott: „Nézzétek, már nem vagyunk annyira zöldek!” És milyen igaza volt. Akárhányszor játszottak egyet és jól érezték magukat, mindig halványult a zöld.

De a gyerekek már nem is ezt nézték, hanem boldog csodálkozással vették észre, hogy milyen jó közösen játszani. Milyen jó, hogy nem kell senkit kicsúfolni, és senki sem csúfolja ki őket. Ez volt az igazi csoda: észrevették, hogy milyen jó a közös játék veszekedés nélkül. Közben a ruhák, a hajak, a szép gyerekszemek visszanyerték eredeti színüket – de már senki sem ezzel foglalkozott. Hanem drukoltak egymásnak, bíztatták azt, aki éppen lemaradt a győzelemről, hogy „Ne szomorkodj, majd máskor hátha te győzöl!” Olyan jó volt játszani, hogy észre sem vették, mennyire elszaladt az idő. Uzsonnázni kellett, aztán kimentek az udvarra szaladgálni addig, amíg a szülők értük nem jöttek.

Szerintetek aznap minden kisgyerek tudott győzni? Hát, nem tudott minden kisgyerek győzni, mert kevés volt az idő annyi játékot játszani, hogy minden kisgyerek győzzön. De a hét minden napján játszottak valamilyen társas játékot az óvó nénikkel, és így a héten már minden kisgyerek legalább egyszer győzött. Voltak, akik többször is nyertek. Észrevették azt is, hogy vannak kisgyerekek, akik az egyik játékban ügyesebbek, vannak, akik a másikban...de már nem veszekedtek...hanem örültek, hogy mindennap játszhattak egy jót együtt.

Pénteken az óvó néni papírt osztottak szét a gyerekek között és kérték, hogy mindenki rajzolja le azt, ami a héten a legérdekesebb történt vele. Nem hiszitek el! Nem volt elég zöld ceruza! Mindenki le akarta rajzolni a hétfői napot, amikor zöldek lettek a méregtől, és azt is, amikor utána ugyanúgy néztek ki, mint ahogy az megszokott volt. Az óvó néni elmentek még másik két csoportba, hogy kölcsönkérjék a zöld ceruzákat. A gyerekek pedig nagy örömmel színezték magukat zöldre a lapon...nem azért, mert újra zöldek akartak lenni. De nem ám! Hanem azért, mert hálásak voltak annak, hogy a mérges-zöld szín segített nekik megtanulni, hogyan lehet közösen egy jót játszani. Ezen a pénteken köszönték meg a gyerekek a jó Istennek, hogy hétfőn bezöldültek...de aztán visszanyerték szép színüket...és megnyerték egymás barátságát a sok-sok közös játékban.